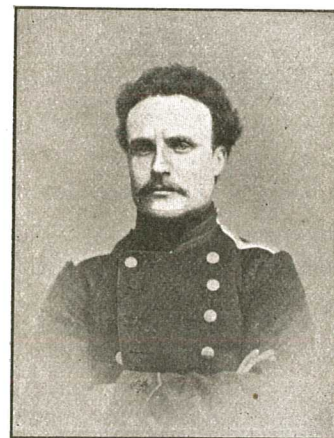

7. Kompagni trængtes voldsomt tilbage dels fra Kommunikationsgangen dels fra Møllestedgaard, og da det samtidig fik et Angreb fra Nordost toges Størstedelen af Kompagniet til Fange.

Petersen er formentlig begravet af Fjenden i en af Fællesgravene paa Als.

SEKONDLØJTNANT

HANS HENRIK PINGEL

fødtes den 3. Januar 1838 i København og var Søn af Dr. phil. Christian Pingel og Hustru Ophelia, Datter af Johan Christian Drewsen, Ejer af Strandmøllen.

Pingel gik i det von Westenske Institut til sin Konfirmation 1852, hvorefter han modtog Uddannelse paa Strandmøllen hos sin Morbroder, Christian Drewsen, den daværende Ejer af Papirmøllen, for med Tiden at indtræde i Forretningen. Da Onklen imidlertid mente, at Forretningen muligvis ikke vilde forblive i Familjens Hænder, og den unge Pingel derfor ikke var sikker paa at blive i denne Livsstilling, lod han ham forberede sig til at tage polyteknisk Eksamen. I 1856 absolverede han ved Universitetet den almindelige Forberedelseksamen for Polyteknikere, samme Aar Adgangseksamen til den polytekniske Lærestalt og i Efteraaret 1858 første Del af polyteknisk Eksamen i anvendt Naturvidenskab.

Da Krigen mellem Italien, Frankrig og Østrig udbrød i 1859 lagde han Studeringerne paa Hylden. Han var nemlig af en noget eventyrlig Natur og havde Lyst til at se sig om i Verdenen og opleve noget. Han rejste derfor med en Kammerat, som han studerede sammen med, til Paris for at faa Lov til paa fransk Side at deltage i Krigen. Da Vaabenstilstanden i Villafranca imidlertid afsluttedes, kort efter at Pingel havde naaet Paris, lykkedes det ikke at komme til at deltage i Krigen. For dog ikke at have gjort Rejsen forgæves og for dog at opleve noget, lod han sig optage i Fremmedlegionen i Algier med Garnison i Sidy bel Abbès i Nærheden af Oran. Her tjente han 1859—61 og avancerede til Korporal, men fik dog

kun Lejlighed til at deltage i Soldaterlivets fredelige Begivenheder. Da Tjenesten her ikke svarede til hans Forventninger, og han ikke befandt sig vel i det meget blandede Selskab af mere eller mindre uheldige Subjekter, begav han sig atter hjem og fortsatte sine Studier. Sin polytekniske Eksamen absolverede han i Slutningen af 1863, kort før Krigen brød ud.

Efter sin Hjemkomst fra Algier fortalte han i »Fædrelandet«, i en lille Feuilleton gennem nogle Numre, kvikt og livligt om sine Oplevelser i fransk Tjeneste.

Pingel var udvendig set et livsglad Menneske, men i Bunden dog en dyb og alvorlig Natur. Han var i høj Grad elsket og afholdt af alle, med hvem han kom i Berøring.

I sine sidste Aar kom han meget i Christian Winthers Hjem, da denne havde været en god bekendt af hans Fader.

Da Pingel faldt, følte Christian Winther sig derfor stærkt greben og skrev i den Anledning nedenstaaende Digt til Minde om den faldne. Skønt dette i høj Grad bærer Præget af de da herskende Stemninger og trods Winthers overdrevne Udtryk, saavel hvad Krigen angaar, som angaaende Pingel selv, vil dog dette Digt paa Grund af dets Hensigt og den oprigtige Følelse, der har foranlediget det, altid bevare sit Værd gennem Tiderne.

Pingel gennemgik Reserveofficersaspirantskolen paa Landkadetakademiet fra den 31. Januar til den 12. Marts 1864, hvorefter han afgik til 4. Regiment som Aspirant.

Den 30. Maj udnævntes han til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve og forblev ved 4. Regiment.

Den 29. Juni havde han Feltvagt Nr. 1 ved Arnkilsøre, bestaaende af 36 Mand. Da det begyndte at dæmre, opdagede han den fjendtlige Baadkolonne som fra Snogbæk Hage styrede mod Arnkilsøre. Feltvagten var delt i to Halvdelinger af hvilke den nordligste i Angrebsøjeblikket førtes op til en Stilling mellem Arnkilsøres nordlige og vestlige Pynt. Begge Halvdelinger beskød heftigt Fjenden, der dog ikke lod sig hindre af Skydningen og med forbausende Hurtighed foretog Landgangen. Feltvagten overvældedes og kun Rester af den førtes af Pingel mod Syd gennem Skoven, hvor de optoges af 5. Kompagni, der var ilet mod Nord i Retning mod Feltvagt Nr. 1. Straks ved sin Fremrykning stødte 5. Kompagni paa den fra Arnkilsøre kommende Fjende. Sammen med Resten af Feltvagt Nr. 1 forsøgte nu et Angreb paa den fremrykkende Fjende, men Angrebet afsloges og Kompagniet splittedes. Her faldt Pingel. Han blev efter Kameraters Udsigende begravet i en af Fællesgravene paa Als.

Magtens Herre, klar mit Blik:
Hvorfor skulde han da falde?
Han, den stolteste blandt alle,
Drikke Dødens bittre Drik?

Ikke skal jeg vove paa
Frækt med Dig at gaa i Rette
Om Dit Visdomsraad; men dette
Kan mit Hjerte ej forstaa.

Her at vaandes gør ej Skam,
Og det smerter dybt tilvisse,
Naar jeg ser hans Navn blandt disse
Tusend andre Offerlam.

Paa hvis Alter mon de faldt,
For Granater og for Bomber
Disse ædle Hekatomber,
Som med Gru vi have talt?

Hver for sig kan være god
Af de tappre danske døde,
Som for intet maatte bløde,
Mig dog piner mest hans Blod.

Og mit Hjerte hamrer vildt,
Spændt paa Harmens Pinebænke,
Naar forbittret jeg maa tænke:
»Hvi blev al den Rigdom spildt?«

Svøbt i Dødens skumle Flor,
Denne trodsig kække Pande
Maatte bøje sig og vande
Med sit Blod den tabte Jord!

O, lykkelig er Du, Ven!
Tomme staa Dig Smertens Skaaler,
Klart Din Æres Stjerne straalere!
Men vor Ære — hvor er den?

Chr. Winther.